

A SZINÉSZEK KÖSZÖNTÉSE

Nem oly regényes ez az élet,
mint elképzeli a diák.
A deszkák — igaz — világot érnek,
ám deszkákat ér a világ.

Komédiákra, tragédiákra
szoktattatott e föld fia:
elbukik, ha önmagát játssza,
s hazugsága komédia.

Őszinte játszók, de jó, hogy vagytok,
ti gyúrható, szobrok, akik
dermedt álmoknak testet adtok,
és cipelitek kinjait.

Poros lapok közt fuldokolna
Tiborc és roppant panasza,
szájatok nélkül Bánk se szólna,
hogy romlik, pusztul a haza,

Richard és Jagó elbujhatna
szörnyetteivel ügyesen,
s a zsarnokszivbe nem szaladna
Tell Vilmos nyilvesszője sem,

hogyha ti szét nem osztanátok
közöttük lélekzetetek —
így egy-egy lélek-porcikátok
sirboltja mindegyik szerep.

Meghalnak uj föltámadásra,
mely élőt étellel igéz,
hiszen az igazságot játssza
szinlelők között a színész.

EGY NYÚL AZ AUTÓ ELŐTT

Micsoda félelem zúghatott át
megnyúlt, remegő testén?
Ugrott volna, de átverte torkát
szögeknél merevebb fény.
Az életadó éj körülállta,
minden izét menekülni csalta —
tág pupillákkal bámult a halálba
egy irdatlanul hosszú pillanatra.

Csomóssá romlott a kusza idegzet,
bénaság rohangált talpától fejéig —
mit érez az, ki tudja, hogy míg reszket,
halálra saját szervei itélik?
Üvöltött már a kocsi suhogása,
a lámpa búvköre is kiabált —
megsüketülten nézte csak a gyáva
két kerék közt a száguldó halált.

VÍGASZ HELYETT

Te szomorú lány, te szomorú lány,
nem békülsz meg magaddal?
Ajkad legörbül panaszosan,
nincs aki megvigasztal?
Csak fogod a poharat, nyeled a rumot,
már tócsát izzad az asztal —
szeretlek én, te szomorú lány,
mert nem békélsz meg a bajjal.

Feküdnél — ugy-e — sikló tutajon,
merengve, behunytt szemmel,
dalt szűrte szívedbe a szél meg a táj —
de les rád az ár és elnyel!
Rumod kiloccsan, olyan mint a vér,
így fogysz el te is egyszer,
ha nem vagy pohár, csak szesz! — Vigyázz,
magadat ne ereszd el!

Szeretlek én, mert morzsát nem akarsz
a boldogság-cipóból enni,
szeretlek én, mert önmagadat
a világért meg bírod vetni.
Féltelek én, mint önmagamat:
nem lesz tán belőled semmi,
és szörnyű e semmi sulya alatt
embernek görnyedezni.

Te szomorú lány, te mélyszívű lány,
most én is csak szomorítlak...
Nem örülünk, persze nem örülünk
megcsufolt álmainknak.
Úgy érzed, sorsod végtelen fulladás,
tengerbe dobtak, te csillag?
Simítsd a munkához ujjaidat,
s már nem is szomorítlak.